

Indenrigsministeren: Jeg skal blot bemærke, at Statsrevisionen paa ingen Maade er forhindret fra at undersøge det hele Forhold. Det synes, som den ærebe Taler stiller de to Ting over for hinanden, Tillægsbevillingslove og Statsrevisionens Undersøgelse, imedens de to Ting virkelig gaae Haand i Haand med hinanden. Landstinget kan vedtage Love og Revisionen kan alligevel godt undersøge, om der kan lægges Administrationen Nøget til Last, dette maa Revisionen være berettiget til at undersøge, selv om alt det Formelle er tagtaget ved, at Beløbene ere opførte i Tillægsbevillingsloven.

Hvad angaaer det andet mere almindelige Spørgsmaal, skal jeg gjerne høre mig derom. Jeg antager, at Rigsdagen har en formel Ret til at nægte enhver Udgift — kan den nægte hele Finantsloven, kan den ogsaa nægte en Udgift i en Tillægsbevillingslov — men jeg finder, at Rigsdagen vilde handle urigtigt, om den brugte denne Ret. Jeg for mit Vedkommende vilde ansee en saadan Fremgangsmaade for at være i Strid med det, den skylder de andre Statsmagter; jeg vilde betragte det som en Conflict, der kunde medføre saadanne Conflicters almindelige Følger, saaledes at Regeringen maatte være berettiget til at bruge alle de konstitutionelle Midler, den er i Besiddelse af, for at gennemføre det, som den anseer for rigtigst. Jeg skal især med Hensyn til den omhandlede Sum gjerne tilføie, at det er rigtigst, at et enkelt Medlem har yttret sig saaledes, men jeg kan ikke antage, at Meningen af den stedsindvorne Udstemning af de 643 Md. til Aalborg skulde være den, at Summen ikke skulde betales, selv om der falder en Dom derfor. Det er kun et enkelt Medlem, der har yttret det, og jeg skjønner ikke, at der har fundet nogen Afgjærelse Sted fra Rigsdagens Side i saa Henseende. Den hele Sag staaer desuden heller ikke paa noget saa fremrykket Trin, da de Taxationer, som Tilgivningsloven forudsætter, ikke endnu have fundet Sted.

Andræ: Det forekommer mig, at den ærebe Minister har en vis overværdig Betydning for Bevillingsmyndigheden, og seer det Afslutning, som der efter min Opfattelse paa ingen

Maade kan være Tale om. Jeg skal ikke gaae ind paa det Spørgsmaal, der er reist om, hvorvidt den lovgivende Magt kan være berettiget til ved en udtrykkelig Tilfjendbegivelse af sin Billie at undersøge, hvad den domnende Magt har formeenet at maatte ansee som stemmende med Loven. — dette Spørgsmaal vil jeg aldeles ikke røre ved i dette Dreblik. Jeg vil blot tillade mig den Bemærkning, at jeg ikke troer, at en Minister vilde i den under vore Forhold aldeles irrelevante Omstændighed, at der ikke paa Finantsloven iforveien var opført en vis Sum, see en Grund til, at Domme ikke skulde kunne erexveres. Det hænder jo hver Dag, at Statskassen bliver dømt til at betale forskjellige Beløb, som naturligviis aldrig have været opførte paa Finantsloven, og som man aldrig har gjort nogen Indvending mod at betale. At den efter vore Forhold aldeles intetsigende Omstændighed, at et Beløb af den Natur ikke staaer opført paa Finantsloven, skulde i den Grad være bindeende for en Minister, det vil en Minister aldrig anerkende; den ærebe Minister har ogsaa fuldforniet Ret i, at en Udtæring af et enkelt Medlem i det andet Thing ikke indeholder nogen Tilfjendbegivelse af, at det skulde være den lovgivende Magts Mening, at Ministeren skulde nægte at betale, hvis der falder en Dom i saa Henseende. — der foreligger ikke den mindste Udtalelse herom fra Landstingets Side og endnu mindre fra den 3de Factor af den lovgivende Magt. Med Hensyn til det andet Spørgsmaal, der er blevet reist idag, kan jeg ikke nægte, at jeg med en vis Begjærighed afventede den Udtalelse, der vilde finde Sted ved den nærværende Sags Behandling, da jeg haabede at skulle komme paa det Nene med, hvad egentlig Meningen var med den Nægtelse, der fandt Sted forleden af en tilsvarende Lov. Jeg har imidlertid ikke været saa heldig at blive fuldstændig oplyst i saa Henseende. Det er mig endnu uklart, hvilken Det Thinget vil indpaa. Jeg skal dog for ikke forsøge paa nærmere at undersøge den Del, som jeg formoder, det vil gaae, nogen Kritik. Det stiller sig saaledes for mig, at det egentlig er Bencærvælsen, Efterbevilling, der har faaet en vis Betydning, som jeg ikke troer, laa i selve Sagen. Men Det vil jeg gjerne ud-